

JIŘÍ KRATOCHVIL
ORFEUS Z KÉNIGU

BRNO
1994

v dálce jsem uviděl prales jako obrovskou zelenou vyuřelinu, jako skladiště rozložitých smaragdových kravenců, z nichž do růžového jitřního šíření stoupal fialový dým, a pomalu jsem se spustil na všechny čtyři a kýváje se zezadu dopředu vyrážel podivné zvuky, co mě naučil Zalanha a jimiž se člověk obrací na duchy pralesa, dříve než poprvé unikne do jeho hlubin, a nevím, jestli jsem si ty zvuky zapamatoval správně a jestli jsem je teď věrně napodobil, v odpověď jsem však uslyšel jen křik papoušků, jako kdybych se chystal vstoupit do veliké ptačí voliéry anebo do cirkusového stanu, ale po ukončení obřadu mi už nezbývalo než posadit se a čekat, až dorazí indiánští průvodci, samozřejmě si dali načas a čekal jsem až skoro do večera, obtěžován tady, kamaráde, hmyzem, který většinou vypadal jako okopírovaný podle abstraktních plastik Edwarda Stowarda, a pak už jsem uviděl průvodce a uslyšel Lennonovu Žlutou ponorku, kterou vyhrával miniaturní magnetofon, zasazený jak plomba do vykotlaného zubu usměvavého Indiána z kmene Yurimagua

Stalo se to na počátku těch bláznivých let po vstupu vojsk Varšavské smlouvy, někdy na podzim roku 1971. Seděl jsem v nějaké paluši v Kénigu a právě jsem četl vzkaz od jedné ludry, která se na mě s úctou obracela, když na stůl padl Buckův stín.

Ukaž, řekl a natáhl pracku. Ta holka musí být obrovský médium. Takovou už dlouho hledám.

Co blbneš, vysmál jsem se mu, je to obyčejná kráva.

Ale Bucek už držel lístek a fascinován tím písmem laskal očima každou jeho kudrlinku a už nikdy jsem se nedozvěděl, co mi ta ludra vlastně vzkazovala. Ale nejspíš jako obvykle potřebovala nějaké služby, které nejsou běžné k mání ani pro tyhle ludry.

Zjistí mi všechno, co se o ní dá zjistit. A strčil lístek do kapsy a šel.

A tady je třeba říct, že Buckovi jsem ledacos pardonoval. Bucek byl totiž ten nejpodivnější tvor, jakého jsem kdy v životě

potkal. A tak jsem mu bez otálení opatřil všechny informace, co jsem mohl o té ludře sehnat.

Jmenuje se Marta G. a je to dcera velkého brněnského bafuňáře.

To situaci komplikuje, řekl, ale nemění. Je to nejcitlivější médium, na jaký jsem v životě narazil. Přesně takový potřebuju. Bez ní si do toho netroufnu jít.

Když jí bylo třináct let – pokračoval jsem – uplácál podle ní Konrád Babraj sochu Pramene Svratky; dnes je jí jedenaadvacet, studuje právnickou fakultu, má za sebou dva potraty a několikaměsíční poměr s někým, koho radši nebudu jmenovat. Martička patří ke „zdravému jádru“ zlaté mládeže, tomu prominentnímu klanu, který si v poslední době říká sloni nebo taky elefanti, a pohybuje se mezi Kontíkem, Intrem, Grandem a cukrárnou U vočka.

Stačí, řekl Bucek, teď mě s ní seznam.

A tak jsem se začal starat o Buckovy námluvy. Sehnal jsem mu riflový obleček, v kterém vypadal jak prdlý mysliveček, a zavedl jsem ho za ručičku do Kontíku, kde sloni právě troubili jak na horách jeleni. Ale Martička mezi nimi nebyla.

Bucku, posad' se, povídám, já se ti po ní poohlídnu.

A objednal jsem mu za bůra jedno párátko na žvýkání.

Ale Bucek se cítil dobře jenom v pořádný paluši nebo zavrtaný do svých knih. V Kontíku si připadal jak těhotná velbloudice v boxerském ringu. Nemohl se zbavit dojmu, že se na něho všichni úporně dívají. A čelil tomu, jak dovedl. A tož například tím, že levou ruku si zasunul do pravého podpaží a pravou překřížil přes levou a zahákl ji na levém boku a nohy pod stolem zapletl do sebe jak dva rozčilené plazy.

A Bucek tak dokázal třet celé hodiny, naposledy třeba na svatbě Vráti Sedláčka, který si Bucka vybral za svědka a sám si pro něho přijel, zvedl ho od jeho knih anebo sebral v nějaký paluši a pak ho upíchl doprostřed svatební tabule, odkud se nedalo nikam utýct, a to už do něho kvandali ze všech stran, nutili ho pít pfefrmincový hnusy a smát se pitomým anekdotám, a jak utíkal čas, plnil se mi (vzpomíná Bucek) močový měchýř, ale nesebral jsem odvahu jít na záchod, protože ten tam byl jen jeden a pořád na něj hustej nával, však krátce před půlnocí a aniž bych tomu moh zabránit propukla spontánní psychokinetická bouře, kterou se mi uvolnilo strašlivé to vnitřní napětí, ale i narvaný měchýř: a začalo to napřed jako malá bouřka ve skleničkách s vínem, pak se naráz rozkývaly všechny obrazy na stěnách a v obou lustrech

kolísala intenzita světla až osm žárovek prudce vybuchlo a rozprsklo se na všechny strany a události nabyly na spádu: všechno nádobí na podkovovitém svatebním stole se dalo na pochod a z obrovské hromady svatebních darů uprostřed místnosti se zvedly právě ty nejtěžší kusy: 1 televizor, 2 ledničky, 3 vysavače, a vyletěly ke stropu, kde zůstaly chvíli viset jak přilepené k desce obrovského elektromagnetu, který se pak stejně náhle vypnul a vyplivl zas všechno dolů, a nad tím vším řinčením neuvěřitelně pronikavý, hlomozivý zvuk, známý jako Foltergeist, mučivý duch. Tenkrát ještě (nezapomínejme, že Vráťa se ženil v březnu pětadesátého) nikdo nic pořádně nevěděl o fenoménu spontánní psychokineze (až v roce 1967 vyšla známá zpráva Freiburgského institutu o událostech v advokátních kancelářích bavorského města Rosenheimu, kde podobné úkazy spontánně vyvolala 19letá Annemarie Sch.), takže nikoho nenapadlo považovat Bucka za původce té svatební šrotárny. Teď ovšem, když jsem po tříhodinovém shánění přiváděl Martičku (ve 20.42 hod., 2. listopadu 1971), podíval se, kde jsem usadil Bucka, a uviděl, jak tam zas trčí zavinitý do sebe a na tváři to nevýslovné napětí, a navíc jsem ještě ucítil tu zvláštní vůni, o které mi sice Bucek nikdy nic neříkal, ale o níž jsem teď bezpečně věděl, že tentokrát ona je tím zlověstným příznakem, pekelnou roznětkou – okamžitě jsem pochopil, že je zle.

A tu se hned na potvrzení mých obav s hlasitým cinknutím srazily sklenky a láhve na všech stolcích a stolech ve všech poschodích hotelu. A v té chvíli roztrhl pouta své strnulosti Bucek: převrhl stůl, vyskočil a křičel Utíkejte! a ukazoval všemi pažemi ke všem východům.

Všichni se k němu vyjeveně obrátili, ale to už to začalo.

O několik minut později jsme uháněli Martiččíným vozíčkem od zdemolovaného hotelu a Martička občas šlehla od volantu po Buckovi láskou zhnoucímá očima. Fenomén spontánní psychokineze byl totiž právě mezi slony velice módní a dosud nikdo nerozpoutal k Martiččině počtě takový nádherný bengál.

A teď už pár slov o Buckově projektu:

Když v jednasedmdesátém postup „normalizace a konsolidace“ překročil už všechny meze, řekl Bucek Tak dost, a přišel s nápadem přemístit celé Československo do Amazonie. A taky opravdu vystříhl v příslušném měřítku obrysy republiky

a položil je na plánek povodí Amazonky tak, že se svým úzkým východním výběžkem dotýkaly Mata Crossa, zatímco čenichem ušaté psí hlavy očíhávaly Porto Velho. Upozornil jsem ho, že vůbec nebere v úvahu transamazonskou dálnici (nebyla na plánu zakreslena) a nepočítá s leteckými linkami, z nichž by bylo, obávám se, do Československa vidět jak do nějakého dvorku se slepicemi, takže by nás brazilská vláda poslala šupem nazpátek. Dlouho otáčel vystřiženou siluetou, pokoušeje se nás vměstnat do amazonských pralesů. Fascinoval ho ten jeden milión pět set šedesát tisíc čtverečních kilometrů deštných pralesů vůči pouhým sto dvaceti osmi tisícům naší těžce zkoušené domoviny. Nakonec to (nerad) vzdal a začal uvažovat realisticky. Například takové Brno se v Amazonii ztratí jak zlatý prstýnek v kačením žaludku. Ale i to byl projekt velkolepý, zvláště uvážíme-li, že Bucek vůbec nemohl počítat s tím, že by snad uplatnil psychokinezi, která stačí tak na rozbíjení řádobí, tříštění zárovek a levitaci skříní, televizorů a ledniček. Nezbyvalo než použít zcela klasického postupu: rozebrat město jako takovou velikou skládačku a převážet ho v kufrech, kabelkách a aktovkách do Brazílie. Samozřejmě za předpokladu, že zároveň s tím bude v zavazadlech opačným směrem přepravována náhražka. Nejlépe to snad přiblížím na jednom konkrétním příkladu: Dietrichsteinský palác na Zelném trhu. Za každou kostku odebranou ze zdíva se okamžitě zasune její šikovná kopie, takže na konci celého transferu bude na Zelňáku stát náhražka Dietrichsteinského paláce, zatímco kdesi v hlubinách Amazonie jeho originál. A tak se vším ostatním, až se jednoho dne Brno uhnízdí v deštných pralesích a na jeho místě zůstane vyfabrikovaná kopie. Všechny přepravy, výměny a záměny musí proběhnout nepozorovány. Úspěch akce zajistí jen její naprostá nenápadnost. Hlubokomyslná organizace transferu si vyžádá muže světového formátu a tím Bucek samozřejmě byl. O jistých jeho neobvyklých schopnostech jsme se rozhodli nepochybovat. Jinak by to, pochopte, vůbec nemělo smysl.

Zásluhou Martiččiných bafuňářských konexí se Bucek zúčastnil zájezdu do Vídně, odkud se už nevrátil, a tak mi Martička zůstala na krku. Byla to docela pohledná dívenka, arci se sklony ke zmíněnému elefantilismu, ale ten jsem jí postupně vytloukl z hlavy.

Žil jsem s ní v jedné domácnosti, dbaje tak Buckova přísného pokynu nepouštět ji z očí, abych byl pořád na příjmu, protože

jsem neznal dne ani hodiny, kdy se mnou jejím prostřednictvím naváže spojení. Kde není spojení, nemůže být velení, říkali nám na vojně, a měl jsem pocit, že ještě důrazněji to platí o stěhování velikých světových měst.

A poprvé se tak stalo na kožešince, kterou si Martička přinesla z rodné bafuňárny, a v situaci, již bych nazval spojení – souznění.

Martička právě vyřázela všelijaké ošklivé zvuky, které se mi už zajídají (pro mě je láska tichá, vyšeptalá zahrada anebo i vánek v pšeničném poli), ale tyto pak překvapivě přešly ve změť jakýchsi cizokrajných jazyků, v nichž jsem s potížemi identifikoval chumel portugalských a indiánských slabik, jako když někdo vyrazí zátku a napřed jde kalný, zpěněný proud, ale rychle se pročištuje, až jsem zaslechl:

casiqui só e de tapajos santo siltt virrur stle mallttuc lnev lezett kodyyz ilhade marajó tefe xxzet ttu jsemtt see probudill a uviděl nat ttsebou skloněný indiánský obličej, na němž byl všelijakými hrudkami a rostlinnými šťávami vymalován Zerzavého obraz Náměstí svatého Marka a hledal jsem ještě Zerzavého podpis v levém dolním rohu, ale to už mi zhasla sirka, a nedovedeš si, Kájo, představit, jak bylo tohle k nasrání! neměl jsem už při sobě jedinou zápatku! a tak jsem musel čekat až do rána, ale ráno se ti sígři vrátili od řeky s čerstvě vydrbanýma ksichtíkama, domníval jsem se, že jsem si sám vybral svého indiánského průvodce, a zatím to on si vybral mě, což jsem pochopil, až když mi došlo, že má zálušk na mou ledvinu, asi ji potřeboval k nějakým rituálním účelům, a tak mě ochotně doprovází a čeká na svou příležitost, ale protože je v téhle části pralesa nenahraditelný, nezbyvá mi, než na to přistoupit, anebo včera: pluli jsme na kanoích pralesním podloubím, takovým rostlinným tunelem, a najednou se podívám nad sebe a vidím hejna spících netopýrů, zavěšených hlavama dolů v tuhém větroví, a byl to zážitek jak sviňa, jedem za sebou v 7 kanoích, v nichž mám složenou všechnu svou vyměřovací aparaturu, všechno, co člověk potřebuje, když chce v pralesi zbudovat město, a Indiáni pořád něco monotónně mručí, anebo to je zpěv? samé

hrtrl tlqeemqee okáájí, kdo má rozumět tomu jejich přitróblýmu hantecu, vybléskaný glocny jim v tom šeru světélkujou

Po nějakém čase jsem už měl s tímhle stavem zkušenosti a věděl jsem, že nesmím Martičku na žádný pád vyrušit, nechci-li tak vypnout její mediální raport, nechci-li přestřihnout telepatické spojení s Buckem. A tak jsem vždycky jen přeopatrně natáhl ruku a přistrčil kazeťák Martičce k pysku a pak už jsem jen nehybně trčel, ku konci z toho na vše strany vytrčáný. Po každém dopise jsem Martičce nalil štamprli, i když vůbec netušila, zač jí dostává.

A když Bucek (tam v hlubinách amazonských pralesů) diktovál svůj dopis, v Martičce v mžiku něco vyhaslo, nezůstala v ní ani slabika z těch hlubokomyslných řádek a probudila se zas do své tupé štěbetavosti, kterou mě – v tom čase mezi dopisama – oblažovala.

(Mnozí z vás, milánkové, projevíli jakousi až dojemnou starostlivost, jestli bude třeba přeložit město i se všemi jeho podrobnostmi, tedy například i s proslulou brněnskou kanalizací. V listárně se pak znovu vracíme k otázce stěhování brněnských občanů. Spanilomyslná čtenářko z Juliánova, ptáte se, kteří občané budou přemístěni a kteří naopak zůstanou v kopii Brna a jestli jsou už za tím účelem sestavovány seznamy. Nemůžeme samozřejmě vyloučit, že z čistě technických důvodů nakonec nějaké sestaveny budou, ale zamyslela jste se vůbec nad vhodností pořizování podobných seznamů? Dále zde máme dotazy několika čtenářů z Fučíkovy čtvrti na refundace některých velkých brněnských podniků.)

vypravili jsme se po proudu Ria Negra (Černé řeky) k centrálnímu toku Amazonky, byla to cesta nepředstavitelně únavná, přizdobená jen křikem neurastenických zvířat z těch věčně bolestínských močálů, tam, kde je Rio nesplavné, přepravovali jsme se na hřbetech obojživelných Titanů giganteů, což je opravdový superhmyz, který se v tuto roční dobu stahuje koryty přítoků k Amazonce, aniž by byly známy důvody, a jak se tady nakládá s některými živočichy, by našince přivedlo do rozpaků, v krvi čerstvě zabitého tapíra se Indiáni umývají a zvláště roztodivně působí, když v ní

*myjí i docela malé děti, a takové děcko pak běží a stříká kolem sebe krev jak flák masa utržený z řeznického háku, od chvíle, kdy jsem ustoupil na brazilskou půdu, slyším nepřetržitě šumění nejmohutnější ze všech řek a teď jsem ji konečně uviděl: obrovský vyrácený kmen plul po Amazonce a mezi jeho větvemi jak barevné květy zářily oči desítek leopardů, tady je hloubka dobrých sto padesát metrů, řekl mi průvodce a požádal o minci a hodil ji do řeky a dívali jsme se, jak klouzavým pohybem pomalu sjíždí do tyrkysových vod, až už jsme ji jen tušili jak lakotné světýlko křížující v bezzměrných hlubinách, a v tom okamžiku jsem uslyšel ohlušující řev, zvedl hlavu a uviděl roj vrtulníků putující z Puerta Yacucho na Mlžnou horu (Cerro de la Neblina), Indiáni mi vysvětlili, že jde o vědeckou expedici z celého světa, v níž jsou topografové, biologové, entomologové, botanici, zoologové a archeologové, a že letí k dosud neprobádanému věnci stolových hor na hranicích Brazílie a Venezuely, polekal jsem se, že v těchto končinách Amazonie je tak rušná frekvence, ale jeden z Indiánů mě uklidnil, že jde o setkání naprosto výjimečné a že jeho nepravděpodobnost vypočítaná computery činí v těchto místech 96,8756, čili je dostatečně vysoká, abych se na ni mohl spolehnout, ale teď už k věci: konečně jsme se dopracovali jakéhosi výsledku! tak poslouchej, zvláště ty, Kájo! včera jsme kolíky vytyčili prostor, v němž bude stát Brno, a byla to makačka od svítání do noci, ale máme to! tak tady bude stát na bažině a na blátě, jak druhdy stávalo (Brno, ze stč. **brni-je** = bláto, a to v podobě adj. **brnem** s významem „město postavené na bažinaté půdě, mokřinách“), a škoda, že dosud nemáme telepatické video, abych ti mohl poslat obrázek zvláště toho plácku, na němž bude stát Kénig, naše rodné Krpole, ale když říkám kolíky, není to přesné, protože ve skutečnosti jde o dvacetimetrové mohutné kůly, a v takto vytyčeném prostoru postavíme důmyslnou konstrukci k zavěšení nerezocelové sítě, do níž se město položí jak dítě do plenek, sám už brzy ocentíš, jak dobré místo jsem vybral, stranou všech*

cest, myšlenek i špatných zámyslů, blankytně modří motýli Morpho se vynořují z neproniknutelné zeleně a od řeky jim v ústrety letí velcí hnědí motýli Brassolidae, kajmani pokojně leží u břehů a v jejich mírumilovných zracích se zrcadlí hvězdná noc a nestoudně žlutý měsíc, mravenci Atta putují po svých tisíciletých stezkách, každý v kusadlech obrovský vlhký list anebo dva tři lupeny, ale teď vidím, že jeden z nich drží malou vidličku, druhý lžici, třetí nůž, čtvrtý mapu Amazonie, pátý v kusadlech kravatu, šestý rukavičky, sedmý ponožky, běžím k nim, křičím, tleskám, Hej, vy grázli, hej, dacani, hej, vy šašci počmáraní! ale to na ně neplatí, na hluk oni nereagují, a mravenci s přiborem, mapou, kravatou, ponožkami a rukavičkami uhánějí po dlouhé láně propojující dva pralesní velikány, na můj křik se sbíhají Indiáni s dlouhými foukačkami serbetana, ale vidlička už mizí v koruně stromu a lžice s nožem, ponožkou a kravatou ji šivihem dobíhají

Našli jsme Bucka v maličké místnůstce zavalené knihami, cestopisy z amazonských pralesů a rozpustilými románky z Brazílie. Nikdy nikam neodjel a své telepatické dopisy vysílal tady odtud – jen na vzdálenost několika set metrů, jen přes 2 ulice, a ne přes kontinenty a oceány jak jsme se domnívali. Nad hlavou měl přišpendlenou barevnou stránku týdeníku Květy s fotografií anakondy snášejíci se jak obrovský stín na rodinku bílých králíčků. Napřed jsem šel ke zdi a vztekle ten obrázek strhl. Na zemi ležely prázdné plechovky a ve vzduchu stál zastydlý kouř z laciných cigaret (marsek). Za ten čas Buckovi narostl přisprostlý knír, a když jsem se na něj díval, cítil jsem jedno z největších životních zklamání, které se bezmála vyrovnalo tomu šoku, když jsem jako šestnáctiletý kluk poprvé uviděl svou spolužačku, bolestně křehkou a čistou lásku, v náruči jakéhosi olezlého dědka. Neplivej mi tady, postěžoval si Bucek, tiše vzal oranžovou konvičku a šel zalít nějakou podivnou květinku-štetinku v maličkém květináči.

Můžeš mi dát něco k pití, Bucku?

Kdepak, hleš. Můžu ti dát jedině pěstí do rypáku.

Cuklo to se mnou, ale zabod jsem ruce do kapes, otočil se a vylákal.

Když jsem přišel domů, seděl jsem napřed tupě na židli a díval se do zdi a pak jsem sebral klíč a sestoupil do sklepa, kde mám ještě demizón nějaké směsky a litrovku silné kořalky. Už cestou dolů jsem slyšel to divoké hučení, ale říkal jsem si, že to mě tak bere vztek, a zasunul jsem klíč do zámku a otevřel dveře a v poslední chvíli uskočil a pak jsem stál opřený o zeď a lapal po dechu. Pojď, já ti to namaluju, řekl o něco později Bucek a pokusil se mi ukázat způsob, jakým je město – jak v obrovském skeletu, v železobetonovém košíku – uloženo na bažině. To, cos slyšel, to byla řeka, a můžu ti říct, že v některých místech, a zrovna tam, jak bydlíš, přímo pod Kociánkou, se město v převisu dotýká hladiny. To, cos viděl, to byla Amazonka.

A pokud jsem vám to ještě neprozradil, tak tohle je příběh o tom, jak mocné je kouzlo lásky. Krátce po výše zmíněném rozhovoru s Buckem jsem zjistil, že nevím, kdeže mám bafuňáckou ludru. Prolezl jsem kdeco, špendlíčkem hrabal, ale po Martičce jako by se země slehla. Teprve po čtrnácti dnech mi Bucek svěřil, jak se to ve skutečnosti má. Prostě nebyla v seznamu přepravovaných osob. A tady mi už nemohl nijak pomoci. Pochopil jsem, že nezbyvá, než abych se já vrátil za ní. A měl jsem štěstí, protože Matka-Vlast se právě rozhodla udělit velkomyslný pardon utečencům. Prostřednictvím československého vyslanectví v Brazílii jsem požádal o možnost návratu. Přistoupil jsem na jejich podmínky, prošel celým tím ponižujícím rituálem a na jeho konci se setkal s ludrou. A nebylo takové lásky ve světě. A když jsme se po dvou měsících s Martičkou rozešli, věděl jsem, že cestu zpátky už mám uzavřenou.

Jednou ráno jsem stál na Malinovského náměstí a díval se, jak houf lidí úprkem běží od zastávky autobusu k zastávce tramvaje, a najednou jsem měl živou vidinu: na běžící houf spadl hustý mrak z tisíců barevných motýlů, zahalil jej a prostoupil a lidi se promíchali s motýlami jak mák s povídím. Pochopil jsem, co to bylo: zastesklo se mi po Amazonii. Ale jak jsem řekl: nebylo už cesty zpátky.

A jiný den a při jiné příležitosti jsem si náhle uvědomil, že město, ve kterém žiju, je jen pouhá kopie a že možná všechno, co tady beru do ruky, je stejně neskutečné. A bylo mi jasné, že se s tím v životě nedokážu smířit. Zdává se mi o obrovském betonovém květu orchideje plujícím

na bažině a o mocném Leviatanovi obracejícím se v sítinách. Mohl bych vám 4 hodiny povídat o svých barevných snech. Ale co s tím?

V tom neskutečném světě jsou i sny nicotné a bezvýznamné. Slony v Kontíku vystřídali kňouři, v pasáži Jalta postávají před Tuzexem desetiletí a devítiletí veksláci a už i v paluši v Kénigu je pivo drahé a nakyslé. Čím dál víc žijeme jen náhražky životů. A naše město je jen vyplivnutá protéza. Z čí nevyvážených držky, to se neodvážím vyslovit.

Leden 1987

VIA MALA BRUNENSIS

Právě začínalo dlouhé, vyprahlé a úmorné léto, jaké už teď na nás doléhá každým třetím nebo čtvrtým rokem, a navíc byla středa, můj dlouhý den za poštovní přepážkou. Stál jsem u velké váhy na balíky, bral jeden za druhým, natíral je štětečkem a lepil na ně štítky a cítil, jak mi horké kapky klouzají pod košili. A pak jsem zvedl hlavu a uviděl ji. Jedna z těch nádherných ženských, co mě už léta obtěžují ve snech: blondýnka s dlouhými vlasy, anděl oblepený zlatým perím a jak čerstvě vyškubnutý z andělského holubníku. Zvážil jsem její balík, natřel ho štětečkem, polepil a přenesl na vozík, na němž se pak balíky odvázejí na perón. Usmála se na mě a poděkovala. A o tři hodiny později, před osmou večer, kdy ve středu končím, uviděl jsem tu blondýnku znova. Trpělivě čekala až na konci dlouhé, poslední řady. Stala se mi taková hloupá věc, přibalila jsem do toho balíku něco, co tam nepatří.

Řekl jsem Dobře, počkejte prosím tady, a zadním východem z poštovní budovy jsem se dostal na nádražní perón, kde pod dlouhým přístřeškem stála dlouhá řada vozíků s balíkovou poštou. Šel jsem kolem hlídače v prosklené budce (seděl tam tlustě a důležitě, pečlivě zamknutý do uniformy, z které mu rukávy a nohavicemi nepřetržitě vytékaly čuráčky potu) a protože jsem věděl, kde mám hledat, ihned jsem se vrátil s balíkem. Cestou jsem si přečetl zpáteční adresu, a tak jsem se dozvěděl, že se jmenuje Dana Kotková, a vzpomínám si, jak jsem se skoro cítil dotčen obyčejností toho jména. V poštovní hale je samozřejmě zákaz kouření, ale když jsem zastihl Danu s cigaretou (opírala se o pultík s průvodkami, byly už dvě minuty po osmé, hala se švihem vyprázdnila), nic jsem neřekl. Hbitě rozvázala provázek a pospíšila si, aby mě už nezdržovala. Zůstal jsem opodál a zvědavě čekal, co asi vyloví z balíku. A přestože jsem si představoval ledasco, vzalo mi dech, když jsem to uviděl. Tím fantastickým předmětem, který se nestydatě objevil, byla stará, vykvedlaná vařečka. Muž, který uvidí ženinu vařečku – řekla s vážnou tváří –, musí pak tu ženu následovat do jejího domu.

Odnesl jsem balík znova na perón, a když jsem se vrátil, zavřel jsem okna, zamkl vchod do přízemní haly, zastavil páternoster a odevzdal klíče na vrátnici. Ze zpáteční adresy jsem věděl, že bydlí nedaleko nádraží. Cestou jsme nepro-